

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.A.**, nar. ..., státní příslušnost Ruská federace, v České republice bytem ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2016, čj. MV-135689-5/SO-2016,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 12. 2016, čj. MV-135689-5/SO-2016, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 6. 2016, čj. OAM-2733-21/ZR-2015, se z r u š u j í a v ě c s e v r a c í k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,- Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 28. 12. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2016, čj. MV-135689-5/SO-2016, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 6. 2016,

čj. OAM-2733-21/ZR-2015, jímž bylo podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena 30-ti denní lhůta k vycestování z území. Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Žaloba

Žalobce nejprve obecně namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné a nepřiměřené, nevychází z řádně zjištěného skutkového stavu a je založeno toliko na domněnkách správního orgánu. Žalobce proto poukázal na to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 6, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu, rovněž tak jako je i v rozporu s § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a dále s § 174a téhož zákona.

Žalobce nepopíral, že byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a to v trvání 2 let, nicméně připomněl, že se jednalo o majetkovou trestnou činnost - tedy nikoliv trestnou činnost násilnou. V této souvislosti žalobce uvedl, že za spáchání úvěrového podvodu ve smyslu § 250b odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákona, je možno pachateli uložit trest odnětí svobody v trestní sazbě od 2-8 let. Žalobci byl tedy uložen trest na samé spodní hranici trestní sazby. Žalobce je přesvědčen, že tato skutečnost je opět zcela zásadní pro posouzení závažnosti jeho protiprávního jednání pro účely řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Správní orgán zbytečně dramatizuje a zveličuje závažnost trestněprávního jednání žalobce a naopak přehlíží a bagatelizuje reálné a pevné vazby žalobce na území.

Žalobce zdůraznil, že v rámci odsuzujícího rozsudku mu nebyl uložen trest vyhoštění. Teoreticky vzato totiž soudy k tomuto trestu přistoupit mohly a neučinili-li tak, vedlo je k tomu přesvědčení o tom, že případné uložení trestu vyhoštění by bylo s ohledem na vazby žalobce na území ČR nepřiměřené. Opět tedy platí, že trestní soudy nepovažovaly za nezbytné omezit žalobce na jeho dosavadním pobytu a tento mu uložení trestu vyhoštění zrušit.

Žalobce také namítal, že správní orgány přehlédly, že již dne 21. 7. 2015 byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, tzn., že se evidentně polepšil a očekává se od něj, že v budoucnu povede řádný život. Jedná se tedy o okolnost, která je jednoznačně významná pro poměření ohrožení veřejného zájmu na straně jedné a dopadům rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu na straně druhé.

Žalobce namítal, že zrušení trvalého pobytu je skutečně nepřiměřené a není tak naplněna druhá podmínka § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tedy předpoklad, že rozhodnutí nebude představovat nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce je přesvědčen, že si skutečně těžko dokáže představit silnější vazby na území ČR, než má tady on. Celá jeho rodina má na území ČR povolen trvalý pobyt, jeho matka dokonce získala občanství České republiky. Manželka žalobce získala na území ČR vysokoškolské vzdělání (na Vysoké škole ekonomické) a řádně pracuje jako ekonom. Dcera

žalobce je v předškolním věku, domovskou zemi zná pouze z vyprávění rodičů. S ohledem na to, že vyrůstá v České republice, v podstatě neovládá ruský jazyk a Českou republiku považuje za svou domovinu. Úvaha správních orgánů v tom smyslu, že ani manželka a ani dcera žalobce nemají povinnost žít na území ČR, je skutečně absurdní.

Dne 12. 1. 2017 žalobce doplnil žalobní námitky a zdůraznil nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Připomněl, že řízení bylo zahájeno z moci úřední a tedy bylo bezesporu povinností správních orgánů zkoumat okolnosti svědčící i ve prospěch žalobce. Zcela absentuje úvaha o tom, kde by případně měl žalobce se svojí manželkou a nezletilou dcerou realizovat svůj pobyt. Žalobce bezesporu nyní realizuje svůj pobyt v České republice a rovněž není sporu o tom, že jeho manželka a dcera realizují svůj pobyt společně s ním. Přesto v odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný správní orgán vyhýbá zjištěným skutečnostem a tedy, že manželka žalobce a jejich společná dcera mají jiné státní občanství než samotný žalobce. Žalobce je totiž státním příslušníkem Ruské federace, zatímco jeho manželka a dcera mají státní občanství Běloruské republiky. Jestliže tedy správní orgán došel k závěru, že žalobce může se svojí rodinou realizovat svůj život v jiné zemi, není tomu úplně tak - žalobce nemá žádné pobytové oprávnění k tomu, aby se nacházel na území Běloruské republiky, rovněž tak manželka žalobce a jejich dcera nemají žádné pobytové oprávnění k pobytu na území Ruské federace. Úvaha v tom smyslu, kde by tedy rodina měla (resp. mohla) realizovat svůj rodinný život, v napadeném rozhodnutí zcela chybí, čímž je napadené rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že se ztotožnila se závěrem Ministerstva vnitra, že v řízení bylo shromážděnými podklady prokázáno, že jsou splněny podmínky pro postup podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se žalobními námitkami nesouhlasila a považovala je za nedůvodné. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu stanoví pro odůvodnění správního rozhodnutí. Žalovaná je přesvědčena, že v řízení postupovala v souladu se zákonem, nepřekročila meze správního uvážení a přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání před soudem

Zástupce žalobce při jednání před soudem konaném dne 6. 12. 2017 setrval na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě a dále mimo jiné uvedl, že úvaha správních orgánů o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nemůže obstát. Žalobci byl sice uložen podmíněný trest odnětí svobody, ale na samé spodní hranici trestní

sazby (trest odnětí svobody v délce dvou let), tedy nemohlo dojít až tak k závažnému ohrožení veřejného zájmu, na což odkazovaly správní orgány ve svých rozhodnutích. Žalobci ani nebyl uložen trest vyhoštění, tedy nebyl mu trestním soudem zamezen pobyt na území ČR. Dále zástupce žalobce uvedl, že správní orgány spekulují o možnosti realizace jeho pobytu v jiné zemi, když žalobce pobývá na území již 20 let, tedy jedná se o převážnou část jeho života, jeho manželka a nezletilá dcera žijí na území ČR v rámci trvalého pobytu a tedy úvaha správních orgánů o možnosti realizace pobytu mimo území ČR není přezkoumatelná, jelikož správní orgány se nijak nezabývaly tím, že manželka a nezletilá dcera žalobce jsou státními příslušníky Běloruské republiky, na rozdíl od žalobce, který je příslušníkem Ruské federace, tedy nabízí se otázka, kde pobyt realizovat, což správní orgány zcela pominuly. Zástupce žalobce nijak nezpochybňoval, že byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, ale nesouhlasil s názorem žalované, že pokud páchal trestnou činnost, měl si být vědom toho, že je možnost odebrat žalobci pobytové oprávnění. Žalobci je opětovně tato skutečnost přičítána k tíži, jelikož nezáleží na tom, jaké má vazby na území ČR, ale pácháním trestné činnosti si musel být vědom, že o takové to vazby může přijít. V takovém případě by nikdy rozhodnutí správních orgánů nemohla být nepřiměřená, protože vždy bude existovat jakýsi zájem chráněný zákonem a vždy bude určitým způsobem ohrožen.

Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

V. Posouzení věci soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán dne 5. 10. 2015 zahájil z úřední činnosti správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu občana 3. státu – rezidenta dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem ČR za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 22. 8. 2014, sp. zn. 39 T 126/2013 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2015, sp. zn. 5 To 487/2014 odsouzen ke spáchání trestného činu úvěrového podvodu dle § 250b odst. 1, odst. 4 písm. b) ve formě organizátorství podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009, trestního zákoníku, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let. Žalobce byl podmíněně propuštěn na svobodu dne 21. 7. 2015. Na základě žádosti správního orgánu zaslala Vězeňská služba ČR informaci, že žalobce byl vězněn od 9. 4. 2014 do 21. 7. 2015 a v době vězení byl navštíven těmito osobami: manželka žalobce M.Y., nar. ..., nezl. dcera žalobce M.S., nar. ..., matka žalobce M.L., nar. ..., sestra žalobce D.M., nar. ... Dále si správní orgán vyžádal zprávu z Městského úřadu Černošice, oddělení sociálně právní ochrany dětí ve věci nezletilé M.S., nar. ... (dcera žalobce). Ve zprávě ze dne 15. 12. 2015 se mimo jiné uvádí, že nezletilá žije

společně s rodiči na adrese ... Domácnost vyhovuje potřebám svých členů, měsíční náklady činí cca 10.000,-Kč. Dále bylo zjištěno, že rodina byt v H. užívá převážně o víkendu, přes týden obývají pronajatý byt na ..., neboť nezletilá od září začala navštěvovat mateřskou školu na Praze 1. Měsíční náklady na bydlení činí 10.000,- Kč. Do mateřské školy vodí nezletilou převážně matka, z mateřské školy ji vyzvedává žalobce okolo 18:00 hod. Měsíční náklady na mateřskou školu činí 16.000,- Kč. Žalobce pracuje jako technický inženýr ve firmě K. k. s. r. o., matka pracuje ve firmě A. B. jako ekonomka. Sociální podporu rodina nepobírá. Dále dne 29. 4. 2016 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření žalobce. Ve kterém žalobce mimo jiné uvedl, že v ČR bydlí s rodinou, a to dcerou a manželkou, dále zde také žije jeho matka a sestra. Všichni zde mají trvalý pobyt. Žalobce uvedl, že v ČR je více než 15 let a už nemá žádné vztahy k Rusku. Odstěhování z ČR by jak pro něj, tak jeho rodinu znamenalo katastrofu. V Rusku nemá kde bydlet a jeho dcera by si znovu musela zvykat na nové prostředí. Dne 31. 5. 2016 žalobce zaslal správnímu orgánu písemnost, ve které uvedl, že pobývají na nové adrese ..., jeho dcera od ... začala chodit do nové mateřské školy C. B. a matka žalobce je od května 2016 státní občankou ČR. Správní orgán I. stupně dne 30. 6. 2016 zrušil žalobci platnost povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a stanovil mu lhůtu k vycestování z území na 30 dní od právní moci rozhodnutí. Dne 18. 7. 2016 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Žalovaná dne 15. 12. 2016 zamítla odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Ve svém odůvodnění mimo jiné uvedla, že spáchanou trestnou činností žalobce považuje za závažnou, o čemž svědčí i to, že mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody a byl umístěn do věznice přísnějšího typu. Žalovaná také uvedla, že přítomnost rodiny na území nezabránila žalobci v páčání trestné činnosti. Správní orgány přihlédly ke způsobu spáchání trestné činnosti a hodnotily ji ve vztahu k působení žalobce na území. Není ve veřejném zájmu, aby cizinci, kteří páchají trestnou činnost v intenzitě a rozsahu jako žalobce, na území požívali výhody srovnatelné s postavením státních občanů.

Dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*

Soud k uvedenému uvádí, že nemůže být pochyb o tom, že správní orgány obou stupňů se zabývaly tím, zda jsou splněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, a to z hlediska kvantitativního poměrně obsáhle. Co však neobstálo, byla až podmínka dopadu přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Proto se zdejší soud ztotožnil s hlavním žalobním bodem týkajícím se otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, tedy okolnosti, kterou je správní orgán povinen posuzovat v rámci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 – 39, dospěl mj. těmto závěrům: *„(...) Při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale*

i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. „Narušením“ rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní pojištění, či nutnost s nemalými náklady vycestovat na delší dobu z území České republiky za účelem podání žádosti o jiný pobytový status a kvůli absolvování takového řízení.“.

Není pochyb o tom, že se žalobce dopustil porušení zákonů ČR, což je prokazatelné ze správního spisu (viz rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 22. 8. 2014, sp. zn. 39 T 126/2013 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2015, sp. zn. 5 To 487/2014). Avšak to nezabavuje správní orgány povinnost opatřit si, ve vztahu k hodnocení přiměřenosti, příslušné informace a řádně je zvážit. Z obsahu rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že správní orgány určitou pravděpodobnost zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života připouští, je ale nezbytné, aby správní orgány zkoumaly a poměřovaly „*vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv (rozhodnutí) na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění.*“, tedy i ve světle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Správní orgány převážně posuzovaly, zda jsou splněny podmínky pro zrušení pobytového oprávnění a dále se zabývaly narušením veřejného zájmu. Zdejší soud ale postrádá v rozhodnutích správních orgánů druhou stránku věci, a to posouzení okolností, které potvrzují či vyvracejí dopad rozhodnutí *do soukromého a rodinného života* žalobce. Správní orgány se touto otázkou zabývaly velmi okrajově a dospěly k závěru, že intenzita narušení veřejného zájmu na straně žalobce, která je představována okolnostmi jeho trestné činnosti a výsledného odsouzení za tuto trestnou činnost výrazně převyšuje otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány se v odůvodněních rozhodnutí věnovaly poměrně obsáhle posouzením konkrétních okolností trestného činu žalobce a došly k závěru, že takováto intenzita narušení veřejného zájmu výrazně převyšuje onu druhou stránku záležitosti, tedy přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí se správní orgány věnovaly minimálně, ač měly k dispozici ty nejzákladnější údaje, které dokumentovaly okruh rodinných příslušníků žalobce, pokusily se objasnit i prostředí ve kterém žije žalobce spolu se svou manželkou a jejich nezletilou dcerou, a to dotazem na Městský úřad Černošice, oddělení sociálně právní ochrany dětí, avšak dalšími otázkami se již nezabývaly, i když si byly vědomy toho, že manželka žalobce je státní příslušnicí Běloruské republiky, stejně tak jako nezletilá dcera, dále, že matka žalobce je státní příslušnicí České republiky a sestra žalobce je státní příslušnicí Ruské federace. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobce má na území České republiky ještě dvě zletilé děti, které zde mají trvalý pobyt a jsou státními příslušníky Ruské federace. Správní orgány měly tyto skutečnosti k dispozici a v souvislosti s délkou pobytu žalobce na území České republiky tak byly povinny hlouběji posuzovat dopad přiměřenosti do soukromého a rodinného života žalobce.

Z obecného hlediska jsou právní úsudky žalované v souladu s rozhodovací praxí, nicméně jsou tyto závěry vzneseny bez zjevné vazby na individuální a konkrétní případ žalobce, tedy zjištění skutkového stavu věci bylo neúplné a nedostatečné. V daném případě by rozhodnutí žalované mohlo obstát za situace, kdy by i soud shledal, že ona intenzita narušení veřejného zájmu skutečně markantně převyšuje nad otázkou přiměřenosti dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, v tom případě by taková neúplnost skutkového stavu věci mohla být vnímána jako procesní vada, která by ale nemusela mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Tato situace však nenastala a soud je toho názoru, že v daném případě je nutné rozšířit dokazování minimálně o účastnický výslech žalobce a ověřování dalších skutečností, které jsou pro posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nezbytné. Dále bude i na žalobci, aby sám aktivním procesním přístupem nabídl správním orgánům další doklady a důkazy, o které by opíral, že zrušení pobytového oprávnění má zásadní dopad do jeho soukromé a rodinné oblasti. Za tohoto stavu se soud věcně nezabýval dalšími námitkami žalobce uvedenými v žalobě.

VI. Rozhodnutí soudu

Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) Soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, jelikož i toto rozhodnutí trpí procesní vadou o neúplnosti zjištěného skutkového stavu věci. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII. Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 15.342,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (9.300,- + DPH = 11.253,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900,- + DPH = 1089,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba. Žalobci nebyla přiznána náhrada za uhrazený soudní poplatek ve výši 1 000,- Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, neboť v řízení o tomto návrhu nebyl žalobce úspěšný, když tento návrh byl zamítnut usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 19. ledna 2017, čj. 30 A 221/2016-42.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 6. prosince 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.